

Timuçin Berk Atalay

Kavuşma

Yaşlı denizci, pılımı pırtısını toplayıp yola çıktı. Bulutlar, sabahın ilk ışıklarından beri balçıkla sıvanıyor, güneş sahneye çıkmaya hiç tenezzül etmiyordu. Bir fırtına değildi bu, sadece yaşadığı şehrin olağan bir pazar sabahıydı. Sırtındaki çantasında; genişçe bir örtüsü, bakkaldan aldığı bir paket çekirdeği, az buçuk bayat ekmeği ve dükkân dükkân dolaşıp en ucuzunu bulmayı kan davası haline getirip aldığı balık tutma malzemeleri vardı. Karaya saplı yaşamış, engini tatmamış insanların tıka basa gezindiği yerlerde gezmekten bıkmının sonucu doğan bir yolculuktu bu. Balıkların kokusu. Pırıl pırıl parıldaayan bir köy kasabası ve hatırlanamayan bazı şeyler.

Yaşamakta olduğu tekdüze hayatın renklenebildiği tek yerdi burası. Arkasında bırakmaktan memnuniyet duyduğu araba sesleri, insanların koşuşturmaları, televizyon dedikleri o lanet olası alet vardı. Karşısında uzanan yolda hızlı adımlarla ilerliyor, gözünü arada bir yanından geçen insanlara dikip onlardan kaçarcasına yolun bir ucunda çekiliyor, arada bir esen tatlı rüzgârın tenini okşamasına izin veriyordu. Pantolonuna bulaşan çamurdan zerre kadar rahatsızlık duymadan, kendini hışır hışır dans eden sivri sazların arasına attı. Eliyle yolunu bulmaya çalıştı. Ayağındaki eskimiş botu, durgun suyun lezzetini içine çekiyordu. O yine de devam etti. Kurtulamadığı geçmişini hatırlayabileceği tek yerdi burası.

Toprağın sanki onu beklemiş gibi toplandığı bir yere oturdu. Ellerini gölün suyunda yıkadı, yüzünü ıslattı. Tuzsuz olanıyla idare edecekti bugün. Belki de ömrünün geriye kalan her günü. Çantasını bir kenara koydu ve içindeki genişçe örtüyü kullanmayı unuttuğunu fark etti. “Her yerim çamur oldu be!” dedi sanki etrafında birisi varmış gibi. Sadece dünün hayaletleri vardı yanında. Zaman sevdiklerini aldığı gibi zihnindekileri de çalıyordu sanki; ganimet peşinde olan bir korsan gibiydi. İnsanın en büyük hazinesine, hatıralarına göz koyardı. Ömrü boyunca, denizlerde kendisini korsanlardan koruduğunu sanmıştı –özellikle de bu şehre geldikten sonra onlardan kurtulduğuna emindi– ama başına üşüşen o illet korsanı unutmamıştı. Doktor ona başka bir isim takmıştı, ama korsandı bu işte! İç geçirip örtüyü araladı ve çantasının içinden balık tutmak için getirdiği malzemelerini çıkardı. Misinasını sardı, sararken çekirdeğini anımsadı. Onu da alıp ağzını açtı ve bir kenara koydu. Ne de güzeldi çekirdeklerin davet edici mis kokusu. Bayat ekmeğine uzanıp tek tek kopardı ve tatlı suya batırıp yuvarladı. Sabah kahvaltı yapmadan evden çıktığı, şimdiye kadar bir şey yemediği ve buraya ne amaçla uğradığı, zaman korsanına yenik düşen aklına gelmemişti hala. Misinasının ucundan uzanan soğuk kurşunu geriye çekti. İğnesine hazırladığı ekmeğin parçalarından birini geçirdi. Bulabildiği tüm gücüyle gerindi, eline aldığı misinasını mavi örtüye fırlattı. Bir eliyle misinasının gerginliği kontrol ediyor, diğer eliyle de aldığı çekirdekleri çitliyordu.

Suyun rahatlatıcı sessizliği, ona geride kalan yaşamını hatırlatmaya başladı. Küçük gemisini, açıldığı denizi, ensesini titreten poyrazı. Bir gün karşılaştığı, alevler içinde olan o garip köy de aklına geldi elbette. Hep hatırlamaya mahkûmdu o günü. Korsanın uğramadığı bir yere sığışvermişti o günün beyninde bıraktığı iz. Alevlerin arasında çılgılık çılgılığa koşan, kendilerini denize atmak için nefes nefese kalan parıltılar, kâbusu olmuştu günler boyunca. Ateş tüm yaşamı sindirip yokluğa karıştırdığında ise, ölümle evlenmek için siyaha bürünmüş köyün bir sokağında çocuğu görmüştü. Yer yer yanmış vücuduyla yerde kıvranıyor, uzun başak saçları toprağı süpürüyordu. Hayatı boyunca sahip olamadığı oğluymuş gibi ona sarılıp, enginlere götürmüştü onu. Elinden geleni de yapmıştı çocuğu kurtarmak için. Gemisine

almıştı, evine davet etmişti. Fakat kükreyen ve yaşamı içine hapseden okyanusun ortasında ne yapabilirdi ki? Fırtınaya ve uluyan rüzgâra onun çılgınları eşlik etmişti. Bu yaştaki birinin bu kadar acı çekmesi adil miydi? Hangi Tanrı izin veriyordu buna? Zihninde demir alan o zaman adli korsanı ikna edebilse, birazcık daha süre kazanabilse, şefkat satın alabileceği bir limana ulaşabilirdi; fakat bırak zamanı, yol göstermesi için denizi ve rüzgârı bile ikna edememişti. Çocuğun çılgınları bittiğinde, denize sunmuştu onu. Yaralı bedeninin yavaş yavaş batmasını izlemişti. O gün anlamıştı belki de, denizin dost değil, azılı bir düşman olduğunu. İçinde çöreklenen, karnında yuva yapan o kara lekeden kurtulacağını düşünmüştü denizden kaçarak. Güneye, bu kasvetli şehre gelmişti. “Bir daha açılırsam denize gözüm çıksın!” diye söz vermişti kendine. Fakat ne yaparsa yapsın, bu göle gelip eski günlerin anılarıyla boğuşmaktan kendini alamıyordu. Hayatına getirebildiği tek renk, fırtına dolu yüreğindeki acı anılarıydı.

Elinde tuttuğu misina birden gerildi, bir bıçak gibi kesercesine yapıştı kıvrım kıvrım olan avcuna. Daldığı düşüncelerden kendisini çekip çıkarmayı başarabilen tek şey bu oldu. Birden doğruldu ve elindeki misinayı sarıp çekmeye başladı. Çektikçe gerginlik elinin altında azalıyordu. İğnesi suyun yüzeyinden ayrılınca anladı hiçbir şey yakalayamadığını. Göl de küstah, kardeşi olan deniz gibi. Birden hatırladı çantasına niye cüzdanını almadığını, kahvaltı yapmadığını. Çocuğun çılgınlıklarını duyabiliyordu sanki. Sesler kesildiğinde nereye gitmişti o? Çocuğa kavuşabileceği tek yer küstah kardeşlerin koynuydu. Evet evet, emindi! Korsan gelmeden acele etmeliydi. Zihninde yer alan, yağmalanmamış adaya sarıldı. Bir umut adasının limanına yanaştı. Yaşlı balıkçı misinasını bir kenara bıraktı, güçlükle ayağa kalktı. Ağır adımlarla göle doğru yürüyor, yavaş yavaş batıyordu.